

Пуга

Сергій Пилипенко

Колись-то Коник вороний
Обурився на Пугу[Пуга — батіг.].
"Я не дурний
Терпіти далі цю наругу:
Щодня нещадно пужить
І по крижу, і по боках,
І по спині, і по ногах, —
Це може осоружить
Хоч кому!"
І, щоб покласти край тому,
Намислив знищити він Пугу
За прикру надолугу.
Схопив її зубами,
Жує, кусає, мене,
Щосили рве,
Товче, трощить ногами,
Об землю б'є,
Копитами гатить,
Аж пил курить.
Так Коник розпалився,
Що аж харчить.
Нарешті зупинився —
Коли лежить
Від пужална трісок декілька
Та ремінця самі уривки.
"А що? Позбувся лиха?
Ото і все!"
Превесело мій Коник рже,
Задрив хвоста від пихи,
Понастовбурчив вуха
І слуха:
Чи не хвалитиме Кобила,
Що попліч з ним ходила?
"Овва! Позбувся! Ось дурний! —
Зненацька чує Вороний
Глумливу відповідь Кобили.—
Хіба в господаря купила

Не вистачить на другу —
Ще гіршу Пугу?"

Тут помилку
Зразу видко:
Бий не било,
А правило.